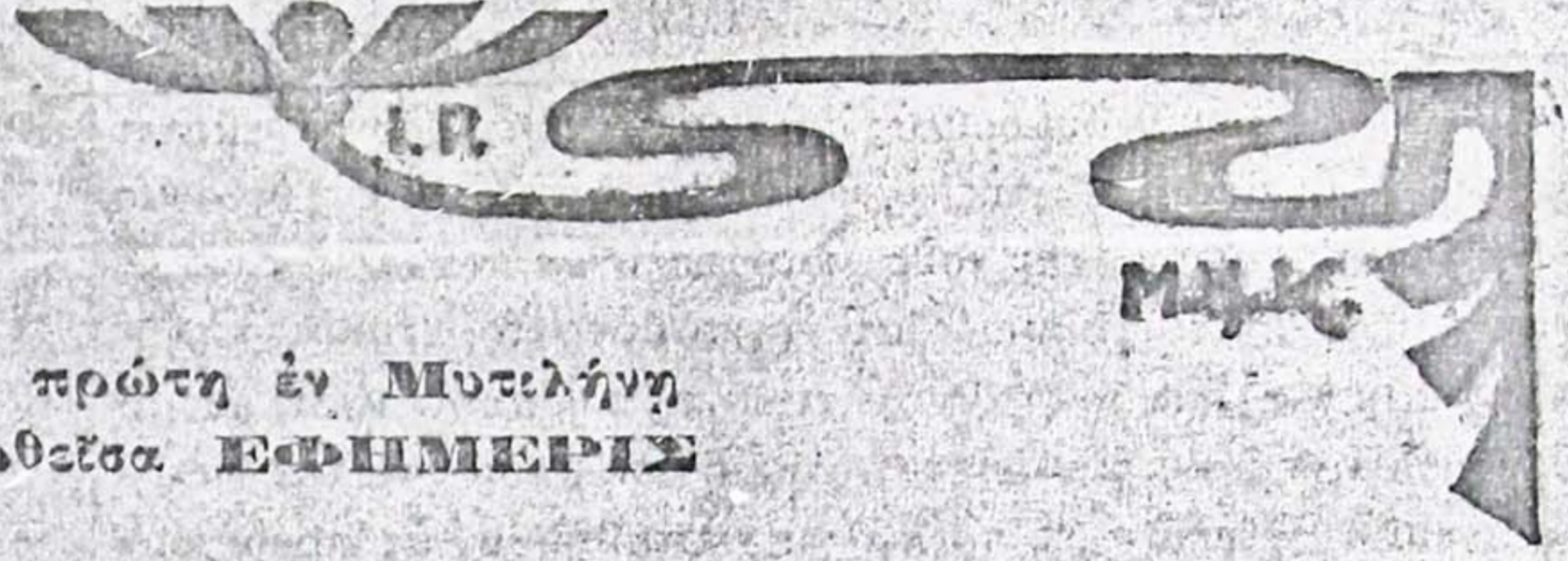

ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΣ

Ἡ πρώτη ἐν Μυτιλήνῃ
ἐκδοθεῖσα ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἐπεύθυνος Συντάκτης Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

ΑΡΙΘ. 82.

**Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΜΟΝΟΝ ΕΤΗΣΙΑ**

Διὰ τὴν πόλιν Μυτιλήνῃν γε.	25
> τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου	30
> τὸ κράτος	40
> ἐξωτερικὸν	φρ. κε. 10

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὅδὸς Μπαρ Φανὰρ
Παρά τὸ Παρθεναγωγεῖον.

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶναι
ἐντυπος, φέρει δὲ τὴν ἰδιόχειρον
ὑπογραφήν τοῦ συντάκτου.

Ὁ Μαρούλης χύνει γνώσεις γιὰ τακρίρια καὶ ἐνώσεις.

X. Τι ἔχεις βρε Μαρούλη;
M. Ἀγανακτῶ τῷ ὄντι
καὶ ξεφωνίζω δυνατὰ μὲ τὸ μισό μου δόντι
γιὰ τὰ τακρίρια, Χασανῆ, πούχαν πικρὴ τὴν τύχη...
ἢ δὲ ψυχὴ μου γοερῶς ἀπὸ τὸν πόνο βήχε·,
ποὺ μᾶς προπῆραν Βούλγαροι κι' Ἀρμένηδες καὶ ἄλλοι
κι' ἐμεῖς στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ ἐμείναμε καὶ πάλι.

X. Καὶ τί τακρίρια εἰν' αὐτά;
M. Δυὸ φοβερὰ τρακρίρια
τοῦ Γέρω-Φαναριώτη
ποὺ κόφτουνε τὰ λάχανα χωρὶς πολλὰ χατήρια
καὶ κάμουν οὐρία τὰ μυαλά τοῦ κάθε πατριώτη.

Τακρίρια ποὺ προσεκτικοὺς τοὺς Κυβερνήτας καθιστοῦν
στὴν παιδευσὴ τῆ Σχολικῆ
καὶ σὰν τὰ εἶδαν κόντεψαν ἀπὸ χολέρα νὰ πιαστοῦν
δ' Ἐμρουλάχ μὲ τὸ Χακκῆ.

Τακρίρια ποὺ ξεσκίζονται γιὰ τὴ στρατολογία
καὶ ἀπατοῦν καὶ τοὺς Ρωμιοὺς νὰ δοῦνε γαλονάτους
καὶ πιάστηκ' ὁ Σαφκὲτ πασᾶς ἀπὸ τρομάρα κρύα
κι' εἶπανε κι' εἰλ' οἱ ὑπουργοὶ πῶς ἤβραν τὸ μπελλά τους.

Τακρίρια ποὺ αὐτοστιγμὴ ἐνδόξως ἐπιστράφησαν
καὶ τῶνοιωσαν καὶ μόνον τῶν τοῦ κάκου πῶς ἐγράφησαν

καὶ πῆγαν καὶ κρεμάστηκαν εἰς τὸ ἀρμόζον μέρος
γιὰ νὰ τὰ βράψη κίτρινα ὁ δοξασιμένος Γέρος.

X. Τι ἔχεις τώρα τάχα;
M. Γελάω σὰν τὸ χάχα,
γελῶ γιὰ τὸν Ἀρμένιο τὸν Πατριάρχη' ἀκόμα,
ποὺ στὸν δικό μας εἶπε
οἱ ἀδελφές μας Ἐκκλησιᾶδες νὰ ἐνωθοῦν μὲ γκῆμα
κι' ἐντὸς βαθέος ὕδατος νάνεωχθῶσι τρύπαι.

Τότε δὴ τότε, Χασανῆ,
σπουδαῖς χασομέρη,
θὰ βγάζουνε κι' οἱ δυὸ φωνῆ
θὰ τρέχουν χέρι χέρι,
καὶ γιὰ τὰ δυὸ τους ποίμνια θὰ γανίζωνται, θὰ σφάζωνται
καὶ θὰ φιλιούντ' ἀπὸ χαρὰ καὶ θὰ σφιχταγκαλιάζωνται
κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σφιξιμο
θ' ἀκούετ' ἓνα τριξιμο
ποὺ θὰ τρομάξῃ ὁ Κερὴμ
φωναζοντας ἀλλάχ κερὴμ
κι' ἀπ' τὸ πολὺ τ' ἀγκάλιασμα θ' ἀλλάζουνε τὰ ράσα
καὶ θὰ ζουλεύ' ἢ πούλια
κι' ὑπὲρ δικαίων ἐθνικῶν θὰ κόφτουνε μαρούλια
καὶ θὰ ματαίζουνε πράσα,
κι' ὅταν καὶ πάλι δὲν ἀκοῦν τῶν ὑπουργῶν τ' αὐτιά,
θὰ παίρνουν πέννια καὶ χαρτί καὶ πέννες καὶ χαρτιά
καὶ συνυπόγραφα δεινὰ θὰ γράφουνε τακρίρια,
καὶ τότε πιά θὰ κάνουμε χαρὲς καὶ πανηγύρια.

X. Ἄρμει πιά καὶ μὲ ζάλισες...
M. Πάρε χαρτὴ ἐπιτύχαιάν των, ἀλλοῦσ' εἰς αὐτοὺς οἱ ζάλισες
νὰ μεγάλας προσπάθειας διὰ τὴν ἐξέυρεσιν τῶν...

Ο ΜΠΟΜΑΡΣΕΣ

Μπομαρσέ, Μπομαρσέ...

Έδω, κύριοι, πουλούμε μαχαίρες, κουμπούρες, σακαράκες, μαγκούρες, τούπια, και κανόνια Κρούπ, πράγματα, κύριοι, επιτρεπόμενα υπό του Συντάγματος. Και τὰ πουλούμε νὰ τ' ἀγοράσουνε μερικά μαθητούδια, κύριοι, και νὰ κάνουν πάτα πάτα τὸν σατυρικὸν τύπον. Πουλούμε ὅμως και κουδούνια, κύριοι, γιὰ τοὺς ἀρμόδιους πὸν βλέπουν ἀπὸ μακρὰ και τρίβουν τὰ χέρια, γιατί, λέει, τοὺς παραμπήκαν στὰ ρουθούνια οἱ σάτυροι. Κύριε ἐλέησον κύριοι και καλὴ γνώση και καλά, ὑστερνά.

Έδω, κύριοι, ἔχουμε συμβουλὰς στὸ κουτί πὸν ἀξίζουν διαμάντι και νάλαμα. Ἐμεῖς ὅμως τῆς δίνουμε δωρεάν. Και τῆς δίνουμε στοὺς δασκάλους, κύριοι, και τοὺς παρακαλοῦμε νὰ μὴν ἀνακατεῦνται στὸ ἔργον τοῦ τύπου, γιατί ἔρχεται ἄνοστο, κύριοι. Ὁ τύπος θὰ χτυπήσῃ κ' ἔχει καθήκον νὰ χτυπήσῃ και τίποτε στὸν κόσμον — καταλαβαίνετε ; — τίποτε στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ χτυπᾷ ὅτι πρέπει νὰ χτυπηθῇ. Κι' ἄς προσέχουν νὰ μὴ γίνωνται δωρεάν ὄργανα ὑστεροβούλων και ὑπόπτων ἀνθρώπων, κύριοι.

Ὅριστε, κύριοι, και ὁ περίφημος περὶ τύπου νόμος. Κάποιο ὑποπτο πρόσωπο τὸν ἐπεξηγεῖ στὰ παιδαρέλια. Κι' ὄχι σὲ ὅλα τὰ παιδαρέλια, κύριοι, παρὰ σ' ἓνα μόνο πὸν συλλάβει σίτι του. Κελὸ θὰ ἦταν ὅμως τὸ παιδαρέλι αὐτὸ νὰ λείψῃ ἀπὸ τέτοιες φιλιες, γιὰ τὸ καλὸ του, κύριοι, νὰ μὴ φάῃ κι' αὐτὸ παπάρρα ἀλησμόνητη κοντὰ στὸν ἄλλον, κύριοι.

Μπομαρσέ!

Έδω, κύριοι, πουλούμε ἀφροντισιὰ Ἐφορευτικὴ με τὸ καντάρι. Τρεῖς διαδηλώσεις μαθητικὲς εἶχαν γείνη, και πάλι δὲν ἤθελαν νὰ ξυνηθούσαν, ἂ δὲ τοὺς σκουντούσαν, κύριοι, οἱ συντάκται μας, δηλαδή αὐτοὶ πὸν θὰ πάθαιναν τὰ ὀλιγότερα μέσα σὲ ὅλην αὐτὴν τὴν διαβολικῶς χαλκευθεῖσαν μηχανογραφίαν ἀπὸ κάποια ὑποπτα πρόσωπα. Μὰ οἱ συντάκται, κύριοι, δὲν εἶναι οὔτε ἐννοοῦν νὰ εἶναι ἀπηννομία τῆς Ἐφορείας. Κάν'τε κύριοι, τὸ σταυρὸ σας, και εὐχαριστήστε τὸ Θεὸ πὸν μᾶς ἀγαπάει φαίνεται, και τὴν Τύχη πὸν τὰ φρεε ἔτσι βολικά. Ὁ νοῶν νοεῖτω, κύριοι !...

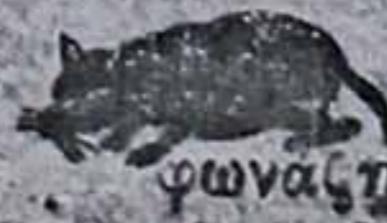
Κύριοι !

Έδω πουλούμε τοὺς δρόμους τῆς Μόριας ὅσα ὅσα, ἀφοῦ εἶναι εὐδιάβατοι. Και δὲ φταῖν οἱ κάτοικοι, κύριοι, γιατί πληρώνουν καθε πόνον καὶ σκασμένοι. Φταῖν ἡ ὁδοποιεῖα, κύριοι, πὸν τοὺς ζητεῖ ξεχωριστὸ φόρο γιὰ τὸ δρόμο τους.

ΣΤΟ ΤΖΙΤΖΙΚΑ

Και παρηλθε και πάει γιὰ σένα θε νὰ σδύσουν. Και νῦν ἡ Κατίνα ἀγὶ ἀφοῦ σὲ κοροῖδαψε τόσο, μ' ἀπληστία ροφᾷ τὴ ζωὴ σου. μα γιατί δὲν ἐρχόσουν σὲ μένα συμβουλή φιλικὴ νὰ σὲ δώσω ; Πᾶν ὡμὲ τὰ ξενύχια χαμένα Τζιτζικά, μου ξεστρίπατε, Ἐτσι εἶναι ὁ κόσμος. Ἐκεῖνα πάει, τώρα σοῦ φεύγ' ἡ Κατίνα ὅπου ἐκλαττε ἀρὶν ἡ ψυχὴ σου και δὲν ἔκανες τίποτε.

Δημητράκης

καυμένα, ζύπνησες τὰ παιδιὰ με τὸ ροχαλιτιό μου. καὶ τὴν εἶπες μου. Εἶδα πὸς ἦταν ἡ γυναῖκά μου. Παράβλεπε, γυναῖκα, τὸ εἶπε, με διέκοψες στὴ Και τῆς διηγήθην τὸ ὄνειρό μου.

Τιμόθεος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε με μπαστουριὰ και σουτζουκι χορτάσατε και κάνετε ὡς Χριστιανοὶ τὰ χρέη σας ὅλα τραβώντας κρᾶσο και βουτώντας στὴ μπριζόλα.

Αφοῦ ἄλλως τε ὁ κόσμος εἶναι ματαιότης, μὴ χάνετε τὰ χρονάκια τῆς χρυσῆς σας νεότης και γνωστοῦ ὄντος πὸς στὴν Κόλαση θὰ πᾶμε πὸν θὰ πᾶμε εἶναι βλακεία ὀλονυχτὶς ἀλύπητα νὰ μὴ γλεντᾶμε.

Αὐτὸ τὸ ξέρει ὡς κ' ἡ Δημοσρχία και δὲν ἐννοεῖ νὰ χαλάσῃ τὸ κέφι και τὴν ἡσυχία τὸ ξέρει κ' ὁ Καδῆς κ' ὁ Λεροφύλαξ και κάθε νυκτοφύλαξ κ' ἀκόμα και οἱ κλέφτες μικροὶ τε και μεγάλοι πὸν ξεγύμνωσαν τὸ μαγαζὶ τοῦ Θεόδωρου Κουρουμπακάλη.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε μπόλικο χοιρινὸ μπουζουριάσατε και θυμηθῆτε τὸ Σιδὸρ Γιάνκο πὸν δὲ νοιάζεται καθόλου κ' ἔχει πάλι νὰ χαλάσῃ φαί τοῦ διαδόλου ἀφοῦ πρῶτα μετάλαβε και τοῦ παπᾶ τὸ κουτάλι κατάλαβε.

Κι' ὁ Μποστάνης ἔμεινε Χριστούγεννα νὰ κάνῃ ἂν και τότε χροιαζόταν ἡ Βουλὴ ὡς μετελιδάνη ἐν τούτοις θὰ μείνῃ ν' ἀκούσῃ και τὴ Λαμορπιατικὴ καμπάνα ἐκτός ἐὰν ἐν ἡ περιπτώσει καθ' ἣν ζᾶτεν φυσήξῃ τραμουντάνα.

Τὰ Σχολεῖά μας ἐφέτος πᾶνε πῆμα με τὴν πῆχη, τὸ μέτρο, τὴ γιάρδα και τὴ ρίμα κ' ἀφοῦ ἡ Ἐφορεία δὲ βαρέθηκε νὰ ἐφορευῇ δηλαδή νὰ κανταντίζῃ με προσωπικὰ ἢ νὰ χουζουρευῇ, τοῦ χρόνου θὰ πᾶμε ἀκόμα καλύτερα, ἂν ἀπὸ τ' ἀχοῦρι τοῦ βαθυνοῦ δὲν τελειώσουν τὰ πίτερα, και δὲν πάει ἔξω ἀπὸ δῶ στὸ διάλο νὰ βρῆ χορτάρι μπόλικο κ' ἀχοῦρι ἄλλο. Ταῦτα πρὸς τὸ παρὸν και καλὲς. Ἀποκορῆς και σᾶς χαιρετῶ

ὁ φίλος σας Γεγές.

ΦΟΛΕΣ

Ἡ διαδήλωσις τῶν μαθητῶν εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Σκορπιου» και τοῦ «Μυτιληνίου» ἔφερε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Ἐπύλωσε τὰ στόματα τοῦ σατυρικοῦ τύπου και ἐξήλωσε τὰ παπούτσια τῶν παιδονόμων. Καλὸν θὰ ἦτο λοιπὸν νὰ ὀνομασθῇ ὄχι διαδήλωσις, ἀλλὰ διαπύλωσις ἢ διαξήλωσις. Ἐπειδὴ ὅμως ἐξύλιαν και τὸν ἐγκέφαλον τῶν ἀρμόδιων, προτεινομεν νὰ ὀνομασθῇ διαξήλωσις.

Τώρα θὰ ἐρωτήσατε ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀρμόδιοι. Τοῦτο φυλάττεται και πρέπει νὰ φυλάττεται μυστικόν. Διότι ἡ λέξις ἀρμόδιοι φέρουσα εἰς τὴν μνήμην κατὰ τὸν νόμον τῆς σειρᾶς τῶν παραστά-

Από τους Futile-penseurs.

97 α

2 10

100 26

2

1 20

4 4 20

5 9 10

5 10

Ο πόρδερος του Δαιμονοκρατικού κόμματος.

... των φρονιμων, ιδίως των έχόντων ταυτα μεγάλα και έπομένως... εϋπρόσβλητα υπό των ήχων, πλην των προκαλουμένων υπό μαθητικων διαδηλώσεων.

Εγνώσθη ότι αι διαδηλώσεις θα εξακολουθήσουν και θα εξακολουθοϋν ενόσω υπάρχουν σάτυροι, μαθηται και βαθεϊς νόες. Πρέπει να υπάρχουν και τα τρία αυτα συστατικά. Επειδή όμως οι αρμόδιοι αποδοκιμάζουν τας διαδηλώσεις, προτεινομεν, δια να καταπαύσουν, να εξαλειφθῆ από προσώπου τῆς γῆς τὸ ἐν ἐκ τῶν τριῶν ὡς ἄνω συστατικῶν. Ἄλλ' οἱ μὲν μαθηται φυσικὰ θὰ υπάρχουσαν πάντοτε, οἱ βαθεϊς νόες ὡς τοιοῦτοι εἶναι ἀθάνατοι ἄρα δὲν μένει, παρὰ νὰ ἐκλείψουσαν οἱ σάτυροι, διὰ τῆς ὑψηλῆς μεθόδου τῆς ἐντέχνου Ἰησουϊτικῆς ὑποβολῆς παλαβοτικῶν ιδεῶν υπό ὑπευθύνων ἀνδρῶν εἰς ἀνεύθυνα παιδία. Πῶς σὰς φαίνονται αι ιδέαι μου, κύριοι ἀρμόδιοι;

Λέγεται ότι ἡ ὑψηλὴ αὕτη μέθοδος τῆς ὑποβολῆς τοιούτων ιδεῶν ἔχει τριπλὴν ὠφέλειαν:

- 1) Ἐπιδρᾷ παιδαγωγικώτατα ἐπὶ τῶν παιδικῶν ψυχῶν.
2) Ἀνυψώνει τὸ γόητρον τῆς Σχολῆς, καὶ
3) Ἐπιφέρει ἐνίοτε ἀπροσδοκῆτως τὴν συναδέλφωσιν καὶ ἰσότητα, (ὁ νοῶν νοεῖται) -- χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν ὅτι ἐξαλείφει ὡς καπνὸν τὰ σατυρικὰ φύλλα (sic).

Εἰς εἰ τῶν Ἐφορῶν ἐρωτηθεῖς εἰς ἔχη γνώσιν ἢ Ἐφορεία τῶν γενομένων, ἀπήνητος:

— Δὲν κάμνουσαν καλὰ τὰ σατυρικὰ φύλλα νὰ ἐκφέρουσαν κρίσεις περὶ τῶν ἀγορητῶν τῆς Λαϊκῆς Σχολῆς.

— Ἐὰν ἡ ἀπάντησις αὕτη δὲν σὰς ὑπενθυμίξει τὴν παροιμίαν: «ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει», προσπαθήσατε νὰ εὑρετῆς ποία σχέσις λογικὴ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἀνωτέρω ἐρωτήσεως καὶ ἀπαντήσεως.

Ἐπιφυλάσσομεν ὅμως εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ παρακαλέσωμεν τὸν κ. Ἐφορον νὰ μὴ γολωθῆ καὶ θελήσῃ νὰ μᾶς μάθῃ τὴν ὑπάρχουσαν σχέσιν διὰ τῆς μεθόδου τῆς μαγκούρας.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ο βαθυνοστάτως ὑποφαινόμενος, πρώην ἀχουροδιαγνώστης, βαρυνθεὶς τὸ ἀγαθὸ τοῦτο ἐπάγγελμα, ἰδρυσά καταστήμα ἐπιστημονικῆς φυτιλοποιίας μετ' ἐφαρμογῆς τῶν αὐτῶν τοῦ ραδίου, ἐπὶ τὴν ἐπωνυμίαν

φυτιλο - ραδιο - εργαεῖον

ἐν τῷ ὅποιῳ ἀναλαμβάνω τὴν κατασκευὴν φυτιλιῶν ἀποτελεσματικωτάτων καὶ πᾶσαν ἄλλην σχετικὴν ἐργασίαν μετ' εὐσυνειδησίας ἀνηκούστου, ἀντὶ εὐτελοῦς (futile) τιμῆς.

Ἐφ' οἷς ἐκφράζω τὴν διαβεβαίωσιν τῶν εἰλικρινεστάτων πρὸς τοὺς νοήμονας Μυτιληναίους αἰσθημάτων μου, διατελεθῆ βαθυνοστάτως

Ροῖδης Φειδόπουλος.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΕΛΛΟΥΣΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ

ΜΙΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΣ

Ἐν ἀκόμῃ ἔτος μᾶς χωρίζεται ἀπὸ τὸ τέλος τῆς πρώτης βουλευτικῆς περιόδου. Καὶ ὅμως οἱ φιλοδοξοῦντες τὸ βουλευτηλίκον εὐρίσκονται ἀπὸ τώρα εἰς ζωηρὰν κίνησιν.

Καὶ ἐπειδὴ ἀκόμῃ εἰς τὴν Τουρκίαν δὲν καθιερώθη τὸ σύστημα τῶν βουλευτικῶν συνδυασμῶν καὶ ἐπὶ τοῦτος βουλευτικῆς φρονιζοῦται μόνος του διὰ τὴν ἐπικράτησιν εἰς τὰς μελλούσας ἐκλογὰς.

Ἄν κρίνωμεν δὲ ἀπὸ τὰς καταβαλλομένας ἐνεργείας, ἢ δευτέρου βουλευτικῆς περιόδου ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Κομιτάτον, τὸ ὅποιον δὲν πιστεύομεν νὰ κατορθώσῃ νὰ διαρρήσῃ τοὺς βουλευτὰς τῆς ἀρεσκείας του.

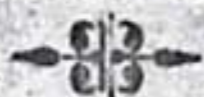
Ὅχι δὲ μόνον οἱ μέλλοντες πατέρες τοῦ ἔθνους ἐργάζονται ἀπὸ τοῦδε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκλογεῖς καταβάλλουσαν μεγάλην προσπάθειαν διὰ τὴν ἐξέυρεσιν τῶν κατα...

λήλων προσώπων.

Δέν είνε δέ πράγματι εύκολος ή έξεύρεσις τούτων, αν ληφθῆ υπ' όψιν ή πληθώρα των μελλοντων υποψηφίων και αι αρχαι τας οποιας εκαστος τούτων ακολουθεῖ.

Διότι εκτός των υποψηφίων οι όποιοι θα ζητήσουν τας ψήφους των εκλογέων υπό την σημαίαν των έν ενεργεία και τέως Βεζυρβών Χακή πασα, Χουσείν Χιλμή πασα, Κιαμήλ πασα, Σαίτ πασα και λοιπων, θα έχωμεν και άλλους οι όποιοι θα εκτεθούν ως προοδευτικοί, οπισθοδρομικοί, συντηρητικοί, ριζοσπαστικοί, τρομοκρατικοί θυμοκρατικοί, κλπ.

Τό αληθές είνε ότι οι τελευταίοι έχουν τας περισσότερας πιθανότητας επιτυχίας ως εκ της βυθινείας και σοβαρότητος του ένταυθα αντιπροσώπου του θυμοκρατικού κόμματος· αλλά και τά άλλα κόμματα δέν σκέπτονται άμαχητεί να καταθέσωσι τά όπλα.

Τό εργατικόν μόνον κόμμα δέν εἶχεν ένταυθα κατάλληλον πρόσωπον διά να αντιπροσωπεύση τά συμφέροντα των εργατικων τάξεων της νήσου μας έν τη Βουλῆ. 'Αλλ' αι εργατικαι τάξεις δέν έμειναν με σταυρωμένας χείρας. Συνεσκέφθησαν, έτρεξαν δεξιά και αριστερά και χωρίς να ήξευρω τό πώς, έκριναν ότι εγώ ήμην ο μόνος ο οποίος ήμπορούσα κάλλιστα να υποστηρίξω τά συμφέροντά των έν τη Βουλῆ.

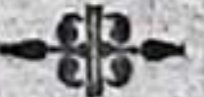
Και δι' αντιπροσωπείας έξ άλλων των επαγγελματικων τάξεων μου άνεκοίνωσαν την άπόφασίν των να υποστηρίξουν την υποψηφιότητά μου, έστω και παρά την θέλησίν μου εις τας μελλούσας εκλογάς.

Και αρχάς έδίστασα να δεχθώ, ως έχων πικράν την άνάμνησιν της τενεκεδοκρουσίας κατά την άποτυχίαν μου διά τό προσεγγίσει κάποιου εργατικού σωματείου, αλλά κατόπιν ένθαρρυνθείς από τας υποσχέσεις της αντιπροσωπείας του λαου έδέχθην να θέσω υποψηφιότητα.

Γνωστή είνε ή παροιμία ότι «έν όσῳ τρώγει κανείς του έρχεται ή όρεξις» και τούτο συνέβη εις έμέ με την υποψηφιότητά μου. Όσον έσκεπτόμην ότι ήτο πιθανόν να εκλεγώ Βουλευτής, να πηγαίνω στη Βουλή, να ήμιλώ με τους ύπουργους, με τον Βεζυρβην, με αυτόν τον Σουλεϊμάν, να κάμω, να δείχνω, να με προσέμπουν και να με υποδέχονται με τιμάς και με παρατάξεις, άλλ' όπερ και τό σπουδαιότερον να... κτυπώ τις τρακόσες λίρες τον χρόνον, ήτοι περισσότερον έσκεπτόμην την πιθανότητα της επιτυχίας τόσον περισσότερον ένέτεινα τας προσπάθειάς μου προς τότο. Τίποτε δέν παρέλειψα· έκδρομάς, περιადείας, λόγους, υποσχέσεις.

Παλλάκις άναμετρούσα τας δυνάμεις μου, και ένῳ και αρχάς έτρενα διά την ανεπάρκειάν μου, όσον έσυνείδηξα την ιδέαν της ύποψηφότητος, τόσον έδλεπα την ανεπάρκειαν ταύτην εκλείπουσαν και εις τό τέλος έφθασα να σχηματίσω την πεποίθησιν ότι κανενός των νυν βουλευτων δέν ύστέρουν.

Έσκεπτόμην ότι δέν είμαι μόν προγαστωρ, άλλ' ήμην πλέον ή πεπεισμένος ότι ή επιτυχία μου θα με έσυνείδηζε να περιπατώ κοστωμένος. Όσο για να σηκώνω τό χέρι μου κατά την ψήφισιν των νόμων τούτο τό ήξευρα από τό σχολείον. Διά να λαμβάνω τον λογον εις την Βουλήν, ώ, γι' αυτό ήξευρα να εφαρμόσω τό : «άπορία φάλτου βήξ». Για να βρίσω ή να προκαλέσω τας ύδρεις και τοις γρόθους των ύπουργων... αυτά μόνον οι τρελλοι τά κάνουν.

Και όλα αυτά τά προτερήματά μου τά ανέπτυσσον εις τους εκλογείς μου, ότι ένας έτόλμησε να με διακόψη :

— Και διά τον τόπον μας και διά τά εργατικά συμφέροντα τι θα κάμετε, κ. Βουλευτά ;

— Άλλά, μη νομίζετε ότι εγώ θα φυλάγω μπιστάκι ; είχα την έτοιμότητα να άπαντήσω, με δύο σάλτα θα πετιέμαι εις τά ύπουργεία και θα τά κάμω άνω κάτω.

Η άπόφασις με έχειροκρότησαν και εγώ διά να τους εύχαριστήσω τους έπήρα μαζί μου να τους τρατάρω ένα καφέ, έχων άπόφασιν να ροφήσω και εγώ έναν ναργιλέ, προς τον όποιον άπέκτισσα ιδιαίτερον κλίσιν, άφ' ότου έξετέθη υποψήφιος βουλευτής.

'Αλλ' ένῳ έρρόφων μακαρίως τον ναργιλέν μου, αισθάνομαι κάποιον να με σπρώχνη και να με φωνάζη :

Χαρές το, καυμένη, ξόπνησες τά παιδιά με τό ροχαλιτιό σου.

Μα τι έπάρη μου. Είδα πώς ήταν ή γυναίκα μου.

Παράβλεπε, γυναίκα, τό έχει το νου σου.

Εν της σηγήθην τό όνειρό μου.

Τιμόθεος

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΙΝ ΜΟΥ

'Επήρ' άπολυτήριο και βγήκα στο χορό· ο κόσμος ήτανε στενός στα μάτια τά θολά μου... Τώρα σε θέλω μαθητή με φουσκωτό μυαλό να μη γλιτώσης έξαφνα και με τά μούτρα χάμου από ψηλά που έχιζες φωληνά τόσο καιρό.

Δέν είσαι σὺ παπᾶ παιδί χαζίρικα να τρώγης, ούτε πατέρα έχεις σὺ κανένα τραπεζίτη, στ' αλήθεια δέ σε γένησε Κροίσιος κανείς ή Δόγης, σε έξεφούρνισε πτωχή άπλούστατ' Αφροδίτη.

Με τά μεγάλα όνειρα δέ ζῆ κανείς ποτέ, πρέπει να μάθης ή κοιλιὰ πὼς έχει τά δικά της· και μη νομίσης πὼς αν πῆς «δός μοι φαγι, Θεέ», με τον άγέρα έτσι δά θα δγάλης τό μπελά της.

Μ' αυτές τας σκέψεις τας τραχείς ο ύπνος μου εκόπη... Μα τέλος πάντων έπρεπε να έμβω στο χορό· Πόσα χυδαίοι και αρχάς φανήκαν οι άνδρώποι, στα φοδισμένα μάτια μου, να είπω δέ μπορώ.

Εέχασα όμως να σᾶς πῶ πὼς έγραφα και στίχους κ' έψαλλα μάτια ώμορφα, μαλιά ξανθά και μαύρα, και τριγυνοῦσα κάποτε τη νύκτα υπό τους τοίχους στα παραθύρια τά κλειστά όλος φωτιά και λαύρα.

Δέ θα ξεχάσω με αυτά να σᾶς εἰπῶ όκομα πὼς άσπιλος δέν έβγαίνα από τη πατινάδα θυμάμαι ότι μια θραυά σαν άνοιγα τό στόμα για ν' άρχινήσω κάποιο μου καινούργιο τραγουδάκι ένας άγροίκος μουδωκε δυο μπάτσους στην άράδα τά μάγουλά μου πῶδγαλαν άσπίδες σαν τσακμάκι.

Λοιπόν σᾶς είπα έπρεπε να έμβω στο χορό... Μα έλα πὼς ενόμιζα πὼς ήμουν κ' εγώ καιτι άφ' οὔ ένα γυμνάσιό έπέρασσ τρανό και Όμηρο και Πλάτωνα και δη και Ίσοκράτη !

Να γράφω και να εξηγῶ αυτούς, όντως τιμή μου... αλλά να γράφω ταραμά, σαρδέλλες κ' άλλα τόσα ! έπανεστάει εις αυτήν την σκέψιν ή ψυχή μου και οίμοι έξηραίνετο στο λάρυγγε ή γλώσσα.

Τότε, ο θεία έμπνευσις ! μου ήλθεν ή ιδέα, ενός δασκάλου την λαμπράν μορφήν ιδών τυχαίως, να γείνω δάσκαλος κ' εγώ, με τον Θεόν ώραία ! Θα είμαι ανεξάρτητος, δ' άμοίβομα γενναίως.

Και θα με υπολήπτονται, έσκέφθην, δίχως άλλο γραμματικήν, συντακτικόν τά ήξευρα εκ στήθους, μετ' ευχερείας δ' εκλίνα τά άρθρα άσυνήθους, δέν είν' αυτό μεγάλο ;

Ο δόλιος την αλήθειαν δέν γνωρίζα όκομα και με κρυφή χαρά χειροτονήθην δάσκαλος — ζωντανεμένο πτώμα — Μα δόξα νάχη ο Θεός τέτοιος δέν είμαι πιά.

Τζιτζικας

ΣΤΟ ΜΟΡΦΩΤΗ

Σὺ πὼς πέταξες στα ύψη της «Μορφώσεως» εκδότα, σὺ πὼς άφειδῶς σκοραίσεις παραμορφωμένα φῶτα

Σὺ πὼς τόσον άνηψόθης, Μορφωτά της κοινωνίας, σὺ στην γῆ μας πὼς δ' άρήσθης άναμνήσεις αιώνας

Στρέψε λίγο την κατιὰ σου στη ναβού τη Γερμανίδα πὼς τέτοιο στοματάκι άλλη σαν κ' αυτή δέν είδα.

Αχ ! για δές τηνε πὼς κάνει μια ματιά για να της δώσει γιατί έβρει πὼς μ' αὐτήνε εμπορείς να τη μορφώσης.

Μα άδίκως σε κυττάει και σ' εόενασε προσέχει — τη λυποῦμαι την καυμένη — γιατί ή άμοιση δέ έβρει πὼς ή Κατινίτσα έχει τη κατιὰ σου σκλαδωμένη.

Δημητριάδης

